

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. Awb 06/18316 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 2 januari 2007 in het geding
tussen:

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 maart 2006 heeft Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 februari 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven klaagt de minister onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling van het standpunt van de minister inzake de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling ten onrechte niet terughoudend heeft getoetst.

2.1.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.1.1.2. De beoordeling door de minister van de door de vreemdeling gestelde en met bewijsmateriaal gestaafde feiten en omstandigheden dient door de rechter overeenkomstig de uitgangspunten van het bestuursrechtelijke bewijsrecht te worden getoetst.

2.1.1.3. Veelal is een asielzoeker niet in staat en kan redelijkerwijs ook niet van hem worden gevergd zijn relaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om die asielzoeker tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de minister blijkens het gestelde in de ten tijde van belang zijnde paragrafen C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 het relaas en de daarin gestelde feiten en omstandigheden voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien is voor die tegemoetkoming vereist dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.1.1.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak no. 200206297/1; AB 2003, 286), komt de minister bij de toepassing van voormeld beleid in een concreet geval beoordelingsruimte toe. De minister beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de minister brengt met zich dat de rechter die beoordeling terughoudend zal dienen te toetsen.

Het vorenstaande geldt evenzeer voor de beoordeling door de minister van het realiteitsgehalte van de niet gestaafde vermoedens.

2.1.1.5. Ook indien de minister van oordeel is dat het asielrelaas op onderdelen aannemelijk gemaakt dan wel geloofwaardig is, zal de rechter het oordeel van de minister over de geloofwaardigheid van de andere onderdelen van dat relaas en de conclusies die de minister daaraan verbindt voor de geloofwaardigheid van de op dat relaas gebaseerde vrees voor vervolging terughoudend dienen te toetsen.

2.1.1.6. De terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, moet toetsen, maar staat er aan in de weg dat de rechter bij

die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in plaats stelt van dat van de minister.

2.1.1.7. Voor zover de minister van oordeel is dat de door de asielzoeker gestelde feiten en omstandigheden aannemelijk gemaakt of geloofwaardig zijn en de daaraan ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer te wachten staat plausibel, is vervolgens voor een terughoudende toets geen plaats, waar het de beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas betreft.

2.1.2. De rechtbank heeft ten aanzien van het asielrelaas van de vreemdeling overwogen dat, voor zover thans van belang, het niet ondenkbaar is dat de vreemdeling, gelet op zijn leeftijd, de naam van de politieke partij waarvoor zijn vader actief was niet kon benoemen. De rechtbank heeft voorts overwogen dat het haar, gelet op het tijdsverloop tussen de asielaanvraag en het aanvullend gehoor van 22 november 2005, niet onbegrijpelijk voorkomt dat de vreemdeling niet in staat was te benoemen welke activiteiten hij voor evenbedoelde politieke partij heeft verricht.

Door aldus de elementen van het asielrelaas afzonderlijk te beoordelen en zelf te waarderen buiten het hiervoor weergegeven samenhangende toetsingskader heeft de rechtbank ten onrechte een eigen oordeel omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas in de plaats gesteld van dat van de tot dat oordeel bevoegde en voor dat oordeel verantwoordelijke minister.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is gegrond. De overige grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

2.2.1. In het besluit van 17 maart 2006 en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister, voor zover thans van belang, gemotiveerd uiteengezet dat de vreemdeling toerekenbaar geen documenten ter vaststelling van zijn nationaliteit, identiteit of reisroute heeft overgelegd. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het niet aannemelijk is dat de vreemdeling geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen en evenmin in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Mede op grond hiervan heeft de minister overwogen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling, zodat van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. De minister heeft gemotiveerd aangegeven dat hiervan geen sprake is, nu de vreemdeling zich heeft beperkt tot vage, summiere en weinig verifieerbare verklaringen. Hierbij heeft de minister in aanmerking genomen dat de vreemdeling niet in staat is te benoemen welke andere activiteiten hij, naast het eenmalig uitdelen van pamfletten, heeft verricht voor de politieke partij waarvoor zijn vader actief was, wat de naam van deze partij is, wat de inhoud van de pamfletten was alsmede dat de vreemdeling niet in staat is te vertellen wat het doel van de door hem gestelde demonstratie was en door welke partij

deze demonstratie werd gehouden. Voorts heeft de minister overwogen geen enkele waarde te hechten aan de stelling van de vreemdeling dat hij als gevolg van het uitdelen van de pamfletten is gedetineerd. De minister heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de vreemdeling heeft gesteld drie jaar samen met meer dan tien mensen gevangen te hebben gezeten, terwijl hij slechts een tweetal namen van zijn medegevangenen weet te benoemen. Evenmin heeft de minister de vreemdeling gevolgd in de door hem beschreven wijze van ontsnappen. Op grond hiervan heeft de minister het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig geacht.

Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen waarde kan worden gehecht aan het asielrelaas van de vreemdeling. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening van een vergunning vormen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

De Afdeling zal het inleidende beroep tegen het besluit van 17 maart 2006 derhalve ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 2 januari 2007 in zaak no. Awb 06/18316;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

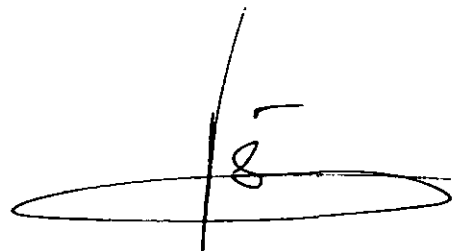
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juni 2007

408

Verzonden: **25 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Op 30 december 2004 heeft eiser opnieuw bezwaar gemaakt tegen de fictieve weigering van verweerder zijn aanvraag ambtshalve te toetsen aan het amv-beleid. Bij brief van 15 februari 2005 heeft eiser beroep ingesteld tegen de fictieve weigering van verweerder zijn aanvraag te toetsen aan het amv-beleid. Dit beroep is bij uitspraak van deze rechtbank van 21 maart 2005, zittingsplaats Zwolle kennelijk gegrond verklaard waarbij is bepaald dat verweerder binnen zes

weken na verzending van de uitspraak op eisers bezwaar diende te beslissen.

Op 2 mei 2005 heeft eiser wederom beroep ingesteld tegen de fictieve weigering van verweerder zijn aanvraag te toetsen aan het amv-beleid. Dit beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht, van 9 september 2005 gegrond verklaard waarbij is bepaald dat verweerder binnen vier weken na verzending van de uitspraak op eisers bezwaar diende te beslissen onder verbeurte van een dwangsom bij overschrijding van deze termijn.

Op 3 oktober 2005 heeft verweerder eisers bezwaar van 12 februari 2004 niet-ontvankelijk verklaard, omdat de Vreemdelingenwet 2000 niet voorziet in een wettelijke termijn waarbinnen ambtshalve te nemen besluiten dienen te worden genomen.

Eiser is op 22 november 2005 aanvullend gehoord. Op 25 januari 2006 heeft verweerder opnieuw een voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 21 februari 2006 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 17 maart 2006 heeft verweerder eisers aanvraag van 18 maart 2000 opnieuw afgewezen. Hiertegen heeft eiser bij beroepsschrift van 12 april 2006 beroep ingesteld.

Op 20 juni 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 18 september 2006 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielrelaas van eiser komt op het volgende neer. Eiser is afkomstig uit Kameroen uit de plaats _____ en hij behoort tot de Bamileke. De vader van eiser was actief lid van een oppositiepartij, maar eiser zelf was nog erg jong en niet geïnteresseerd in politiek. Hij weet daarom ook niet veel te vertellen over de activiteiten van zijn vader en de partij, hij weet alleen dat de Bamileke verandering wilden en dat een aantal mensen, de Beti, dat niet zo leuk vond, want hun familieleden hadden de macht in het land. Eiser had een gewoon leven, maar moest soms dingen voor zijn vader doen. Op 20 maart 1997 waren eiser en zijn vader in hun wijk met veel mensen bijeen, er waren ook mensen van de partij. Deze partijmensen gaven aan kinderen in de wijk pamfletten om te verspreiden. Andere inwoners van de wijk en de politie, die niets op hadden met de partij van eisers vader, kwamen op de verspreiders van de pamfletten en de partijmensen, Bamileke-inwoners, af en er ontstond een grote vechtpartij in de wijk en veel woningen zijn in brand gestoken. Daarop begon de politie te schieten en daarbij vielen doden, waaronder eisers vader. Eiser bevond zich naast zijn vader op het moment dat dit gebeurde, eiser was op de grond gaan liggen toen er werd geschoten, maar zijn vader was blijven staan en kreeg een kogel in zijn borst. Eiser heeft nog geprobeerd met zijn vader te praten, maar zag dat zijn vader niet meer bewoog. Hij werd direct daarna gearresteerd, geboeid en samen met veel andere gearresteerden in een vrachtwagen gezet. Ze werden de parasieten van de samenleving genoemd en naar de Centrale Gevangenis van _____ gebracht. Daar heeft eiser drie jaren gezeten zonder dat hij ooit veroordeeld is. In de gevangenis werd eiser slecht behandeld, hij werd - zeker in het begin - ernstig mishandeld. Hij werd daarbij met een stok op zijn voetzolen geslagen en door politieagenten geschopt met laarzen terwijl hij op de grond lag. Sommige van zijn medegevangenen hebben een dergelijke mishandeling niet overleefd. Ook later in zijn gevangenschap werd eiser door bewakers en politieagenten geslagen wanneer zij wilden. Ook andere gevangenen werden slecht behandeld. Vrouwen werden door bewakers verkracht, de bewakers zeiden dat zij koning waren.

De verdere omstandigheden in de gevangenis waren eveneens slecht. In de gevangenis ging eiser regelmatig 's avonds naar de mis die werd opgedragen door een priester die door de gevangenen 'vader' werd genoemd. Die priester kwam vaak met een kind naar de gevangenis

om de mis te doen, het kind hielp hem bij de mis. Eiser vertelde de priester over zichzelf en over zijn vader en vertelde dat hij al drie jaar vast zat zonder dat hij veroordeeld was en dat hij het daar niet kon volhouden. Hij heeft de priester gevraagd hem te helpen. Op een dag kwam de priester zonder kind als misdienaar maar hij had wel de kleding voor een misdienaar bij zich. Hij heeft eiser deze kleding over zijn eigen kleding heen aan laten trekken en heeft hem op deze wijze helpen ontsnappen uit de gevangenis. Ook heeft de priester hem aangeraden te vluchten uit zijn land en hem daarbij geholpen.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat hij het relaas van eiser ongeloofwaardig acht. Daartoe voert verweerder het volgende aan.

Eiser heeft geen documenten overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit of reisroute te kunnen vaststellen. Omdat verweerder de door eiser in zijn asielaas gestelde feiten niet geloofwaardig acht en daarmee ook niet eisers stelling dat hij geen documenten kon meenemen omdat zijn huis in brand is gestoken en daarbij de documenten zijn verbrand, rekent hij eiser het ontbreken van deze documenten aan. Het ontbreken van documenten doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en oprechtheid van het asielaas. Verweerder stelt zich op het standpunt dat alleen al het feit dat eiser niet de naam weet te noemen van de partij waarvoor zijn vader actie voerde, het relaas ongeloofwaardig maakt. Naar opvatting van verweerder had eiser ten tijde van de door hem gestelde gebeurtenissen een dusdanige leeftijd, dat van hem verwacht mag worden dat hij dit soort zaken middels waarneming had kunnen weten. Hieruit volgt dat de gestelde demonstratie en het verspreiden van pamfletten evenmin kunnen worden gevolgd. Dat eiser naar aanleiding hiervan zou zijn gearresteerd acht verweerder daarom eveneens ongeloofwaardig. Verweerder heeft om die reden het relaas van eiser niet inhoudelijk beoordeeld.

Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder zijn relaas ten onrechte als ongeloofwaardig heeft aangemerkt. Eiser, die in zijn beroepschrift zijn zienswijze heeft herhaald en ingelast, merkt in dit verband op dat het niet ongeloofwaardig kan worden geacht dat hij de naam niet weet te vertellen van de politieke partij waarvoor zijn vader actie voerde. Hij was immers niet geïnteresseerd in politiek en gezien zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van genoemde gebeurtenissen, mag dit geen verbazing wekken. Hij heeft enkel gedaan wat zijn vader hem opdroeg. Eiser is van mening dat zijn relaas juist op hoofdlijnen innerlijk consistent is, strookt met wat er over de algemene situatie in Kameroen bekend is en dat er daarom een positieve overtuigingskracht van uitgaat. Eiser verwijst in dit verband naar het Algemeen Ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2004. Uit dit ambtsbericht blijkt onder meer dat willekeurige arrestatie en detentie geregeld voorkomen in Kameroen en dat personen kortere of langere tijd in politiecellen of gevangenis verblijven zonder te worden voorgeleid. Hoewel formeel verboden komen mishandelingen en folteringen door politieagenten, gendarmes, veiligheidsdiensten en speciale eenheden veelvuldig voor in Kameroen. Met name in gevangenis is geweld ten opzichte van gedetineerden normaal, aldus het ambtsbericht.

Ter zitting heeft eiser bevestigd wat hij al eerder (aanvullend gehoor van 22 november 2005, p. 4) heeft vermeld, namelijk dat zijn vader hem soms vroeg dingen voor hem te doen en dat hij dat dan gewoon moest doen. Vaak wist hij dan niet eens dat hij iets deed voor de partij waarvoor zijn vader actief was.

Ter zitting heeft verweerders gemachtigde aangegeven dat eisers ontsnapping uit de gevangenis, waarbij eiser verkleed als misdienaar met de priester is meegegaan, niet ongeloofwaardig wordt geacht.

3. Overwegingen

Op 1 april 2001 is de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in werking getreden en is de Vreemdelingenwet (Vw) ingetrokken. Op grond van artikel 117, eerste lid, Vw 2000 wordt de aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of verweerder al dan niet in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen dat eisers asielaanvraag ongehoofwaardig is en om die reden geen inhoudelijke beoordeling behoeft.

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 betreft verweerder bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De rechtbank stelt voorop dat blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103), de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en die beoordeling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De maatstaf bij deze toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid

en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

Eiser heeft geen documenten overgelegd en verweerder rekent hem dat toe vanwege het feit dat hij eisers asielaanvraag ongeloofwaardig acht en derhalve ook de reden die eiser heeft gegeven voor het niet overleggen van bedoelde documenten. De rechtbank dient derhalve eerst te toetsen of verweerder eisers asielaanvraag in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Verweerder acht eisers asielaanvraag ongeloofwaardig vanwege het feit dat eiser niet de naam weet te noemen van de partij waarvoor zijn vader actie voerde. Volgens verweerder had eiser ten tijde van de door hem gestelde gebeurtenissen een dusdanige leeftijd, dat van hem verwacht mag worden dat hij dit soort zaken middels waarneming had kunnen weten. Eiser heeft telkenmale gewezen op zijn (zeer) jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen in maart 1997 en daarna.

Tussen partijen is niet in geschil de geboortedatum van eiser, . Uitgaande van die geboortedatum was eiser op het moment van de door hem beschreven gebeurtenissen in maart 1997 twaalf jaar oud; hij zou in april 1997 dertien worden.

Naar het oordeel van de rechtbank is het bepaald niet ondenkbaar dat een (nog geen) dertienjarige niet weet wat de naam is van de partij waarvoor zijn vader actief is. Verweerder had dan ook in redelijkheid niet als vaststaand kunnen aannemen dat eiser, een kind van nog geen dertien jaar, dit wist dan wel behoorde te weten.

Dat eiser in het gehoor van 22 november 2005 niet kon melden wat voor activiteiten hij voor de partij van zijn vader heeft verricht, komt de rechtbank in het licht van het verstrijken van de tijd tussen dit gehoor en eisers asielaanvraag niet onbegrijpelijk voor. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder dan ook in redelijkheid niet tot de conclusie kunnen komen dat eisers asielaanvraag als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Hiermee ontvalt aan het bestreden besluit eveneens de motivering op grond waarvan verweerder eiser het ontbreken van documenten heeft toegerekend.

Verweerders gemachtigde heeft ter zitting nog andere argumenten genoemd op grond waarvan eisers asielaanvraag als ongeloofwaardig zou dienen te worden beschouwd. De rechtbank kan en zal deze argumenten echter niet in de beoordeling betrekken nu deze geen grond vinden in het bestreden besluit.

Het bestreden besluit kan gelet op het vorenstaande geen stand houden omdat het niet deugdelijk is gemotiveerd. Het dient derhalve te worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. Het beroep is dan ook gegrond.

De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding voor veroordeling van verweerder in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

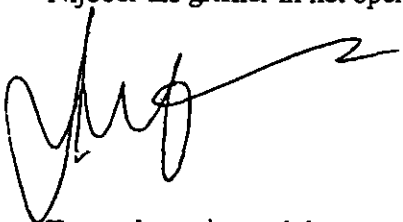
4. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is bepaald;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ten bedrage van € 644,- (1 punt voor het beroepschrift; 1 punt voor het verschijnen ter zitting) onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van mr. J.T.M. Nijboer als griffier in het openbaar uitgesproken op

2 JAN 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden

2 JAN 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

I

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. GH/JR/51009004
uw ref. -
inzake MvJ/

G.M.H. Hoogvliet
advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

30 januari 2007

Hoogedelgestrengste heer,

Namens de Minister van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore,
zend ik U hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit beroepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per
gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure,
mr. V. Senczuk te Utrecht.

Met de meeste hoogachtung,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den
Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet
advocaat te Den Haag
(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te
verweerder,
gemachtigde: mr. V. Senczuk,
advocaat te Utrecht
(Postbus 686, 3500 AR Utrecht)

1 Achtergronden.

- 1.1 Appellant, verder te noemen de Minister, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Almelo, van 2 januari 2007, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 06/18316).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als productie 1 aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 12 april 2006 gegrond verklaard, is het bestreden besluit vernietigd en is bepaald dat de Minister een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is bepaald. Tevens is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij besluit van 17 maart 2006 is, na een intrekking van een eerder afwijzend besluit, opnieuw afwijzend beschikt op de aanvraag van 18 maart 2000 om toelating als vluchteling, welke aanvraag is aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28 Vw 2000. In eerdergenoemd besluit is tevens beslist dat verweerder niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, lid 1, aanhef en onder e Vw 2000.
- 1.4 De Minister kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Minister zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de slotzin van de tweede alinea op bladzijde 5:

“De rechtbank dient derhalve eerst te toetsen of verweerder eisers asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.”

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de derde alinea op bladzijde 5:

“Verweerder acht eisers asielrelaas ongeloofwaardig vanwege het feit dat eiser niet de naam weet te noemen van de partij waarvoor zijn vader actie voerde.”

- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de vierde alinea op bladzijde 5:

“Naar het oordeel van de rechtbank is het bepaald niet ondenkbaar dat een (nog geen) 13-jarige niet weet wat de naam is van de partij waarvoor zijn vader actief is. Verweerder had dan ook in redelijkheid niet als vaststaand

kunnen aannemen dat eiser, een kind van nog geen 13 jaar dit wist dan wel behoorde te weten. Dat eiser in het gehoor van 22 november 2005 niet kon melden wat voor activiteiten hij voor de partij van zijn vader heeft verricht, komt de rechtbank in het licht van het verstrijken van de tijd tussen dit gehoor en eisers asielaanvraag niet onbegrijpelijk voor. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder dan ook in redelijkheid niet tot de conclusie kunnen komen dat eisers asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Hiermee ontvalt aan het bestreden besluit eveneens de motivering op grond waarvan verweerder eiser het ontbreken van documenten heeft toegerekend.”

- 2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de vijfde alinea op bladzijde 5:

“Verweerders gemachtigde heeft ter zitting nog andere argumenten genoemd op grond waarvan eisers relaas als ongeloofwaardig zou dienen te worden beschouwd. De rechtbank kan en zal deze argumenten echter niet in de beoordeling betrekken nu deze geen grond vinden in het bestreden besluit.”

- 2.5 Vervolgens overweegt de rechtbank ten onrechte als is weergegeven in de twee laatste alinea's van bladzijde 5.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 In de hiervoor in onderdeel 2 als onjuist geciteerde passage miskent de rechtbank dat in de besluitvorming ten aanzien van het ontbreken van reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden niet alleen is tegengeworpen dat verweerder toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, doch dat ook andere aspecten, bijvoorbeeld ten aanzien van de reisroute aan verweerder zijn tegengeworpen. In het tweede voornemen van 25 januari 2006 is overwogen dat verweerder geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit of reisroute vast te kunnen stellen. Tevens is opgemerkt dat verweerder ter staving van zijn asielrelaas ook geen documenten heeft overgelegd. Na de overweging die betrekking heeft op het ontbreken van enig identiteits- of nationaliteitsbewijs is voorts overwogen dat verweerder onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met een reisbewijs, noch met enig ander al dan niet indicatief bewijs in de zin van de Overeenkomst van Dublin. In dat kader is overwogen dat niet aannemelijk is dat verweerder geen enkele indicatief bewijs van de reis kan overleggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Tenslotte is aangegeven dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk met de boot van Kameroen naar Nederland is gereisd. In de beschikking van 17 maart 2006 is, na een algemene uiteenzetting, eerst ingegaan op de stelling van verweerder dat het niet mogelijk was documenten mee te nemen omdat het huis waarin hij woonde in brand zou zijn gestoken. Vanwege het feit dat verweerder met betrekking

tot zijn stelling in dat verband niet wordt geloofd is verweerder niet gevolgd in zijn stelling dat de documenten zijn verbrand. De toetsing van de rechtbank ziet kennelijk op dit onderdeel van het bestreden besluit. In het bestreden besluit is daarmee echter niet volstaan. Bovendien is overwogen dat verweerder niet enkel zijn identiteit niet heeft aangetoond maar ook ten aanzien van de overige elementen geen documenten heeft overgelegd. In dat kader is de reisroute genoemd en wordt aangegeven dat verweerder niet is geslaagd in het geven van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omdat hij niet in staat is gebleken om informatie te verschaffen omtrent eenvoudige zaken, de reis betreffende.

De verwijzing in deze overweging naar China moet als een kennelijke verschrijving worden beschouwd.

- 3.2 Zelfs als de rechtbank met recht zou hebben geconcludeerd dat het ontbreken van identiteits- en nationaliteitspapieren niet toerekenbaar is, had de rechtbank er niet aan voorbij mogen gaan dat ook andere aspecten in dit kader aan verweerder zijn tegengeworpen. In dit verband verdient vermelding dat in de beroepsgronden anders dan door verwijzing naar de zienswijze niet wordt ingegaan op hetgeen in het bestreden besluit ter zake van het toerekenbaar ontbreken van reis- en identiteitspapieren is opgemerkt.
- 3.3 In de tweede hiervoor in onderdeel 2 als onjuist geciteerde passage geeft de rechtbank het standpunt van de minister te beperkt weer. Uit het bestreden besluit, gelezen in samenhang met het voornemen, blijkt dat de minister bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van verweerder meer aspecten heeft betrokken dan de rechtbank aangeeft. Kortheidshalve verwijst de minister naar de desbetreffende passages in het bestreden besluit (blz. 3, tweede en derde alinea) en het voornemen (blz. 3, derde, vierde en vijfde alinea, overlopend in de eerste alinea op blz. 6).
- 3.4 De derde hiervoor in onderdeel 2 geciteerde overweging geeft er naar het oordeel van de Minister blijk van dat de rechtbank weliswaar het juiste toetsingskader voor ogen heeft gehad, doch daaraan geen juiste invulling heeft gegeven. Het gebruik van de woorden "bepaald niet ondenkbaar" en "komt de rechtbank ... niet onbegrijpelijk voor" duiden niet op een terughoudende toetsing van het oordeel van de minister ter zake van de geloofwaardigheid van de verklaringen. De minister handhaaft zijn standpunt dat, ook gelet op de leeftijd van verweerder ten tijde van belang, van verweerder mocht worden verwacht dat hij zou hebben geweten voor welke partij zijn vader actief was. Dit geldt temeer nu verweerder heeft verklaard in opdracht van zijn vader ook activiteiten voor de partij te hebben verricht en aanwezig te zijn geweest bij een demonstratie waar de partij pamfletten uitdeelde. De stelling dat verweerder geen belangstelling had voor politiek moge verklaren dat verweerder geen uitvoerige beschouwingen over de achtergronden van de partij heeft gegeven, doch leidt niet tot

de conclusie dat in redelijkheid niet aan verweerder zou kunnen worden tegengeworpen dat hij zelfs de naam van de partij waarvoor zijn vader actief was niet weet te benoemen.

Blijkens het rapport van aanvullend gehoor weet verweerder overigens wel de naam van de partij van de president te noemen.

Verweerder is tijdens het aanvullend gehoor van 22 november 2005 zelf met de mededeling gekomen dat hij ook andere activiteiten heeft verricht, doch heeft niet kunnen aangeven waaruit die activiteiten bestonden. Volgens de rechtbank komt dit de rechtbank niet onbegrijpelijk voor in het licht van het verstrijken van de tijd. De minister kan de rechtbank hierin niet volgen. Als een vreemdeling zich op zeker moment herinnert dat hij wel andere activiteiten heeft verricht is in ieder geval niet aanstonds te begrijpen dat de betrokkene dan niet weet om welke activiteiten het gaat. De rechtbank lijkt in de bestreden overweging haar eigen oordeel in dit kader in de plaats van dat van de minister te hebben gesteld.

3.5 De minister is dan ook van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister in redelijkheid niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat het asielrelaas van verweerder als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Dit betekent dat er evenmin grond is voor het oordeel dat de Minister de gestelde brand in het huis op de dag van de vermeende demonstratie en arrestatie niet ongeloofwaardig heeft mogen achten. De minister heeft op goede grond artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vw 2000 aan verweerder tegen kunnen werpen.

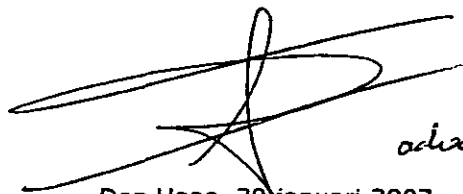
3.6 Tegen de vierde hiervoor geciteerde overweging komt de minister op voorzover in de desbetreffende overweging argumenten die wel degelijk in het voornemen en in het bestreden besluit zijn genoemd buiten de beoordeling zijn gehouden.

Opgemerkt zij dat in de weergave van de standpunten ten onrechte onderaan blz. 3 is overwogen dat de gemachtigde van de minister heeft aangegeven dat verweerders ontsnapping uit de gevangenis niet ongeloofwaardig wordt geacht. Kennelijk is ter zitting, zo heeft de daar optredende gemachtigde verklaard, gediscussieerd over de vraag of het steeds ongeloofwaardig is dat iemand vermomd als missiedienaar samen met een priester uit de gevangenis zou kunnen ontsnappen. Daarop is geantwoord dat die gebeurtenis in het geheel van verklaringen moet worden gezien en dat op zichzelf niet ondenkbaar is dat een ontsnapping op die manier plaatsvindt. Dat betekent vanzelfsprekend niet dat aan een niet nader onderbouwd en te verifiëren ontsnappingsverhaal dat op zich wel denkbaar is ook positieve overtuigingskracht toekomt.

3.7 Gegrondbevinding van één of meer van de bezwaren vitieert ook de laatste twee overwegingen van blz. 5 van de bestreden uitspraak.

4 Conclusie

- 4.1 De minister is van oordeel dat om de hiervoor weergegeven redenen moet worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het inleidend beroep, althans tot terugverwijzing naar de rechtbank.

advocaat/gemachtigde

Den Haag, 30 januari 2007

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009004
referentie	IND-0003.18.8016